

nº 71 maig 2006 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals:

Cicle de reformes estatutàries: tancar la Transició

Sindical pàg 2-10

Reforma laboral

Vaga del metall a Galiza

Dues experiències al sector de l'automoció

Política pàg 12-15

Crisi tripartit

Zapatero defensa Repsol

Ensenyament públic!

Internacional pág 16-20

Conlutas: neix una nova direcció al Brasil

La caiguda del CPE fa trontollar Villepin

Iran: prou d'amenaçes imperialistes

Correo Internacional, 119

Nacionalització dels hidrocarburs a Bolívia

LA NOSTRA CRÍTICA ENS RECOMANA...

Azul oscuro casi negro, de Daniel Sánchez Arévalo

Seguint en la nostra línia de recomanar pel·lícules d'autors que s'estrenen (i que encerten) aquí teniu l'òpera prima d'un madrileny a recordar.

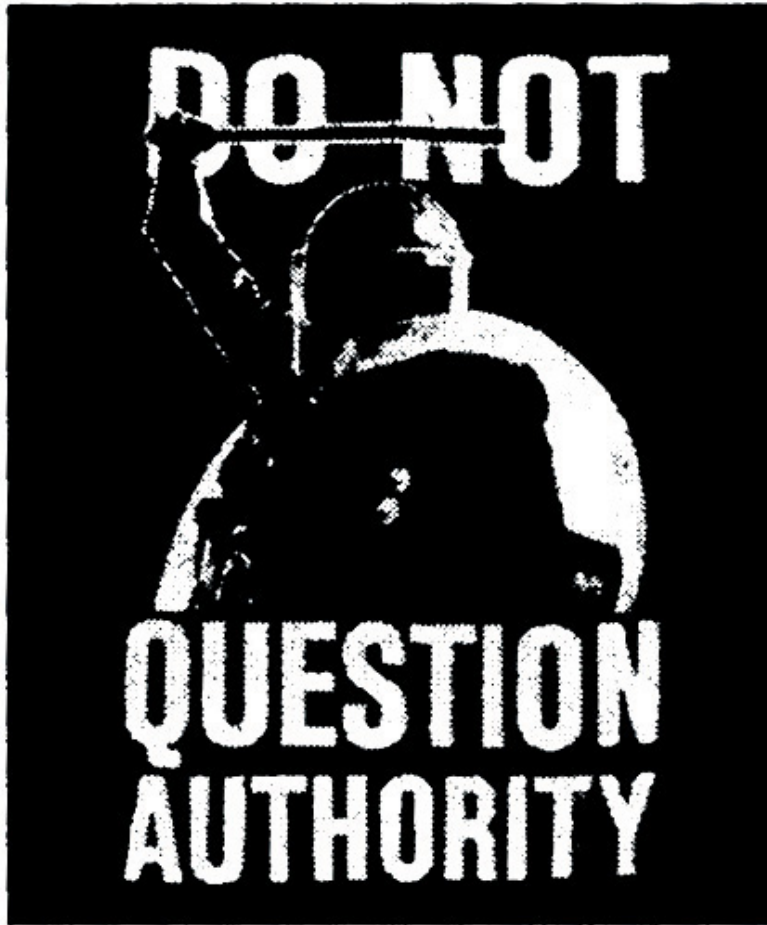
Diu el director que el títol del film no és un color sinó un estat d'ànim. Incert color que depèn com es miri n'és un o també un altre. I és que les coses no sempre són del color que les veiem.

Som al barri de Moratalaz (però el nostre protagonista podria viure a un altre lloc perquè el que té i el que desitja és humà i universal) i Jorge -magnífic Quim Gutiérrez, ens sembla- ha heretat del seu pare la feina de porter d'una finca de veïns, però estudia una carrera a distància i busca una altra feina perquè vol canviar el color de la seva vida, allò que en alguns manuals se'n diu el destí. ¿Què podem canviar d'allò que no ens agrada i se suposa que ens "ha tocat en sort"?

Per a mostrar que tots tenim somnis, encara que a vegades ni tan sols ens convenen, que tenim limitacions, que potser haurem d'assumir abans o després, i que mai no ens hem de conformar per a poder avançar, encara que sigui a poc a poc, Daniel Sánchez Arévalo acompanya a Jorge d'un pare invàlid de qui ha de fer-se càrrec, d'un amic enganxat a unes ulleres de llarga vista, d'una veïna que és el seu primer amor i d'un germà que està a la presó... i fins aquí podem explicar.

Sentim especial debilitat pel personatge del germà presidiari, l'actor Antonio de la Torre el broda. Per cert, el mateix actor també broda un personatge breu en la pel·lícula Volver d'Almodóvar. Sí, exactament aquell.

Nota: si us heu avançat i ja heu vist aquesta pel·lícula, podeu anar a veure V de Vendetta (tenim bones referències)

Per si algú dubtava del caràcter del Govern ZP, ara tot just passat l'equador del seu mandat hi ha sobre la taula la demostració del seu autèntic "talante".

Vam dir que era un Govern monàrquic i que aquest tret l'enfrontava inevitablement amb els pobles; ara amb la reforma estatutària sobre la taula, les demandes de sobirania de pobles com el català i el basc topen amb la negativa categòrica del règim i el govern. A Catalunya el propi ZP donava el tret de sortida de la campanya pel referèndum. El dia següent en terres basques assegurarà que es corrobora que la declaració de treva permanent d'ETA es real, però no hi ha cap compromís respecte de l'exigència de la majoria dels partits bascos que el govern accepti que el poble basc decideixi sobre el seu futur. En tot cas la resposta la trobem en el text estatutari català tal i com ha quedat: ni Catalunya es defineix com una nació ni té el dret a decidir sobre el seu futur.

Vam dir que era un Govern de la patronal i acaba d'aprovar la reforma laboral, text que a la patronal garanteix retalls de cotitzacions i mesures d'abaratiment dels acomiadaments mentre els beneficis pels treballadors queden en compromisos de bona voluntat que no obliguen ningú. Les direccions sindicals de CCOO i UGT van demanar ajornar la signatura del Pacte per després del 1 de maig i així es va fer, conscients que no podien presentar-lo davant els treballadors i treballadores com un avenç. En tot cas la lluita dels treballadors del metall de la província de Pontevedra per un conveni just demostra que la paciència està arribant a un límit; les dures

mobilitzacions poden tenir ara continuïtat en la negociació del conveni del petit metall a Sevilla.

Vam dir que era un govern imperialista, i es veu en l'actitud davant els interessos de Repsol a Bolívia. El Govern que un cop i altre ens diu que no pot interferir en les decisions que prenen les multinacionals que decideixen deslocalitzar i tancar, deixant aturats al darrera, corre a

interferir les decisions del Govern bolivià d'Evo Morales quan aquest decideix recuperar una part del control de les riqueses del subsòl en detriment de multinacionals, com la Repsol. Quan els interessos dels treballadors i treballadores estan en perill no fa res, però quan estan en perill els interessos de les multinacionals espanyoles aleshores el mateix Zapatero assegura que els defensarà i envia urgentment a alts càrrecs a negociar.

És urgent reactivar la mobilització per convenis justos, per aturar les deslocalitzacions industrials. Ens cal a Catalunya organitzar la campanya pel No al referèndum de juny el més massiva i unitària possible. Cal defensar incondicionalment el dret del poble bolivià a recuperar les riqueses que mai no haurien d'haver anat a parar a mans de multinacionals com Repsol, malgrat que el contingut de les mesures adoptades per Evo Morales estan molt lluny de posar els recursos energètics realment en mans del país. Ens cal,

com des del primer dia, enfrontar al carrer amb la mobilització el govern de ZP.

21 de maig de 2006

El Govern ZP, demostra el seu "talante": monàrquic, al servei de la patronal i proimperialista.

Amb la reforma estatutària, les demandes de sobirania de pobles com el català i el basc topen amb la negativa categòrica del règim i el govern.

Acaba d'aprovar la reforma laboral, que garanteix a la patronal retalls de cotitzacions i abaratiment dels acomiadaments mentre els beneficis pels treballadors queden en compromisos de bona voluntat.

Ens diu que no pot interferir en les decisions de les multinacionals que tanquen, i corre a defensar els interessos de Repsol a Bolívia.

Govern, patronal, CCOO i UGT signen la reforma laboral

Una reforma liberal per consolidar la precarietat

La reforma del mercat de treball pactada entre el govern, la Patronal, CCOO i UGT segueix consolidant la precarietat amb una retòrica contra ella. És liberal perquè s'inscriu en els paquets de mesures del liberalisme econòmic que pretenen derogar les regulacions i proteccions que són el resultat de conquestes obreres, per augmentar la llibertat dels empresaris per aconseguir beneficis.

Ens trobem en una reforma laboral contínua des dels Pactes de La Moncloa de 1977, que s'acompanya amb moltes altres mesures en la realitat per exercir el xantatge. La misèria africana i llatinoamericana produïda pel mercat mundial, llença treballadors i treballadores immigrants a la península -els africans en viatges d'alt risc-, on els espera una llei d'estrangeria que els manté en la clandestinitat i els prohibeix els drets bàsics de reunió, organització i manifestació. Milers de companyes es converteixen directament en esclaves sexuals. L'esborrany de Constitució Europea de Zapatero, la Patronal, CCOO i UGT prohibia explícitament l'equiparació de condicions socials i laborals, alhora que acceptava l'adhesió dels països de l'Est amb greus diferències econòmiques amb la resta de la UE. Per tancar el cercle, el Grup Popular i el Grup Socialista del Parlament Europeu han arribat a un acord per aprovar la directiva Bolkenstein de liberalització de serveis, que Zapatero ha defensat. Aquesta directiva afectarà desfavorablement el 60% dels treballadors i treballadores europeus (inclosos els treballadors públics) i el 75% dels de l'Estat espanyol. A més, el desarmament aranzelari (mesura liberal) destrueix sectors sencers com el tèxtil o part de l'electrònica. I tot amb una retòrica que diu que s'està afavorint el desenvolupament, el treball i la riquesa dels països que els capitals (com els de REPSOL) van a

espoliar. Hi ha dos models i dues lògiques. La nostra és la de la nacionalització dels recursos naturals i els mitjans de producció i la de posar l'economia al servei de les necessitats dels treballadors i treballadores. La lògica de Zapatero, la Patronal, CCOO i UGT és la d'assegurar els beneficis de la burgesia.

Estat espanyol: la demolició controlada de les condicions laborals

James Petras deia en el seu famós informe de 1995 que: "la suposada modernització de l'economia espanyola sota els auspicis del règim so-

que representa entre 3 i 4 milions de treballadors i treballadores. D'aquests, aproximadament un milió no té papers. I entre aquests sense papers hi ha milers d'esclaves i esclaus. La temporalitat el 1997 era del 33% i ara és del 34% (però es dispara en els joves, dones, immigrants i les combinacions d'aquests grups) mentre a la Unió europea és del 14%. En l'accident del novembre de 2005 a les obres de l'Autovia del Mediterráneo a Almuñécar (Granada) amb 6 morts (5 d'ells portuguesos) i 3 ferits, hi havia una cadena de 12 subcontractes des de l'empresa principal fins als morts. El fenomen de l'externalització de

cialista de Felipe González ha tingut un efecte profundament negatiu sobre la vida socio-econòmica, política i cultural de la classe treballadora i, en particular, sobre la família i els treballadors joves". 11 anys després, amb dos governs del PP i al mig d'un del PSOE, la "modernització" continua, amb el concurs de CCOO i UGT per assegurar la pau social i la desmobilització. Aquesta reforma laboral és un capítol d'aquesta història. Més del 20% del PIB ve de l'economia submergida,

feines estructurals ha produït empreses de serveis que pegen d'un contracte amb el 100% de la plantilla precària. Passa fins i tot amb subcontractacions dins del grup de la mateixa empresa principal com Atento de Telefónica o CATSA de Sogecable. En la major part dels casos no hi ha subrogació (l'obligació de la nova empresa subcontractada de contractar el personal de l'anterior). El frau empresarial en la contractació és massiu, permès i promogut. Només així s'entén la

il·legalització i la falta de drets dels treballadors i treballadores immi-grats. El contracte d'obra o servei del telemàrqueting no s'acaba quan s'acaba el servei, sinó quan s'acaba "parcialment" (quan ells diguin). Per exemple: en la confecció de les Pàgines Grogues, Telefònica ha parcialitzat el treball estructural en serveis anuals "realitzar les Pàgines Grogues de 2005", de 2006, de 2007...

Els estudiants francesos, amb la seva oposició al CPE (Contracte de Primera Ocupació), van identificar correctament que el seu govern pretenia dur-los a una situació semblant a la de l'Estat espanyol. En un moment d'aquesta història, els treballadors van perdre el dret d'escollir entre readmissió o indemnització quan, com a resultat d'una demanda interposada contra un acomiadament, el jutge dictaminava que era improcedent (il·legal, injustificat). L'acomiadament ja és lliure, només que té un cost, cada vegada més barat. Mitjançant els becaris, els falsos autònoms i la subcontractació, es produeix la fugida del dret laboral i en part la seva substitució pel mercantil (sense drets). Les ETTs i la panòplia dels contractes temporals permeten un ampli ventall de situacions. En les grans fàbriques, l'externalització ha propiciat l'emigració de parts creixents de les plantilles des de convenis avantatjosos de fàbrica a convenis de sector o altres convenis pitjors fins a arribar a les condicions de l'estatut dels treballadors, amb el SMI (Salari Mínim Interprofessional).

Com veiem, es tracta d'una demolició controlada de les condicions de treball i de vida, mitjançant la liberalització i la dependència del mercat mundial, amb les seves corresponents reconversions, el frau empresarial i les reformes laborals. Paral·lelament, s'actua sobre dues fonts d'ingressos dels treballadors i treballadores: el salari indirecte (sanitat, ensenyament, benestar social, transport) i el salari diferit (les pensions) que es privatitzen o desmantellen, amb la qual cosa el treballador haurà de proveir-se en el mercat d'uns serveis essencials amb uns salaris minvants, o prescindir d'aquests serveis. Pel que fa als drets sindicals, la precarietat i l'acomiadament lliure han permès una repressió sense precedents.

Victor. Afiliat a CGT. Barcelona

Repàs a les mesures

- X** Principal problema: avala el model actual. En aquest sentit, les ETTs i els empresaris són els grans guanyadors d'aquest acord:
- X** No limita l'ús dels contractes temporals i d'ETTs.
- X** No es posa amb la subcontractació, llevat de tres mesures simbòliques: llibre registre de les subcontractes en un mateix centre de treball; reunions de coordinació dels representants sindicals de l'empresa principal i de les subcontractades que comparteixin centre de treball (que és que el dret de reunió s'ha d'autoritzar?); els treballadors de les subcontractes, si no tenen representació sindical, poden formular qüestions als representants de l'empresa principal (que és que s'ha d'autoritzar el dret d'expressió?). Es manté el contracte d'obra i servei vinculat a la durada de la contracta. No es generalitza la subrogació. No es permet la possibilitat de representants sindicals per centre de treball, independentment del laberint contractual.
- X** No talla el frau massiu en la contractació i encadenament de contractes, llevat d'un fals avenç.
- X** Augmenta el transvasament de rendes del treball al capital per l'augment de bonificacions, reduccions i rebaixes per als empresaris - de 500 • a 3.000 • euros anuals durant 4 anys i en alguns casos durant tota la vigència del contracte. Fins i tot es redueix la cotització a les ETTs.
- X** Avenços:
 - El subsidi d'atur de 6 mesos s'estén als treballadors de més de 45 anys sense càrregues familiars que hagin esgotat una prestació contributiva inferior a 12 mesos. Ara s'hi té dret si s'ha esgotat una prestació d'atur de com a mínim 12 mesos.
 - Torna a haver-hi prestacions d'atur per als treballadors fixos discontinus amb data certa (que es repeteix). El 2002 ho havia eliminat el govern Aznar. És el cas, sobretot, de l'hostaleria de temporada. Subsidi especial per majors de 45 anys fixos discontinus -amb menys requisits que el cas general.
 - Passen a tenir cobertura per atur els socis treballadors temporals de cooperatives, que no en tenien (sí els fixos).
 - S'equipara algun aspecte de la prestació per atur agrari al règim general.
 - S'amplien les prestacions de FOGASA -del topall de 2 SMI es passa a 3 SMI, i s'augmenten els col·lectius i supòsits en els quals el FOGASA indemnitzarà els treballadors.
- X** Fals avenç:

Els treballadors que en 30 mesos han estat contractats més de 24 mesos per al mateix lloc de treball amb la mateixa empresa, mitjançant dues o més contractes temporals, directament o a través d'ETTs, adquiriran la condició de fixos. Això no té caràcter retroactiu, i per tant no s'aplicarà als 5 milions de treballadors que ara tenen contracte temporal (les empreses, doncs poden acomiadar o canviar de lloc els treballadors). Tampoc s'aplicarà als que estiguin tots 24 mesos amb un sol contracte temporal; ni als que hagin treballat una part dels 24 mesos en una subcontracta i una altra en l'empresa principal; ni si hi ha un canvi de lloc de treball, cosa que pot produir rotació en els llocs. D'aquest còmput queden exclosos els contractes formatius, de relleu i d'interinitat.

Vegeu el text complet de la reforma a <http://www.moviments.net/xarxacontratancaments/>

"Els treballadors fixos s'han solidaritzat amb els precaris"

El 3 de maig començava una vaga indefinida a les empreses del petit metall de Pontevedra. Més de 20.000 treballadors van prendre els carrers, van aconseguir aturades solidàries a les drassanes i la construcció, i avançaven cap a la convocatòria d'una vaga general a partir del dijous 11. Però, poc abans, les centrals sindicals i la patronal arribaven a un preacord i l'11 mateix es desconvocava la lluita. La suficiència o no del que s'havia obtingut en relació amb la força dels obrers en lluita i les perspectives, es va reflectir en la dividida votació de l'assemblea massiva de Vigo, el cor del moviment. Aquell mateix dia, el company Paulo Jablonski entrevistava per a LI un dels protagonistes, Estevo Parada Díaz, obrer en precari del sector del metall i sindicalista de CIG-metall (Converxencia Sindical Galega).

Manifestació a Vigo. 3/5/06

PJ.- Quina situació laboral va portar el sector del metall a Vigo i Pontevedra a convocar una vaga indefinida?

Estevo Parada.- La situació venia precedida de molta precarietat i això es demostra en el fet que som la primera generació des dels nostres pares que perdrem drets laborals en comptes de guanyar-ne. Els empresaris s'enriqueixen a compte nostre i això ho veia so-

bretot la gent jove, que demanava la vaga a crits.

Caracteritza més el grau de precarietat en el sector.

A més del fet que les mínimes normes de seguretat són molt insatisfactòries, hi ha el tema del contracte. A les drassanes, per exemple, contracten un jove de 18-19 anys per 6 hores i li'n fan treballar 12, i fins i tot els dissabtes. Cobra només aquestes 6 hores, amb la corresponent pèrdua en seguretat social perquè no cotitza. També hi ha les famoses contractes dels caps pirates que tenen dos o tres empreses al seu nom i utilitzen la gent com peons d'escacs. Contracten una persona per una obra i tot just acaba la porten a una altra i així successivament, com un títella. Independentment que faci 9, 10 o 11 anys que el tinguin com a eventual. A mi em van contractar a Marín, on vaig estar una setmana. Ara estic a Vigo, però he estat a Ourense i a altres llocs i així portó 9 anys i mig.

Quines són les principals reivindicacions que es plantejaven al principi de la vaga?

Com bé deien els líders sindicals, aquesta era la primera aturada solidària. Fins ara, les aturades sempre eren les lluites típiques: sous i millores per a l'individu. Però en aquesta vaga, els indefinits es van solidaritzar amb nosaltres: els que som eventuais. Així van estar disposats que es pugés menys el sou per lluitar més contra la precarietat. Es van sacrificar els de plantilla pels eventuais, també perquè molts són els nostres pares, i saben que portem 8-10 anys ballant i no podem planificar la vida. El meu pare em diu que amb la meua edat ja estava casat i em tenia a mi i tot.

Avui hi ha hagut una assemblea per posicionar-se respecte al preacord aconseguit amb la patronal. Com ha anat i quina ha estat la posició final?

A Pontevedra i Vilagarcía sembla ser que hi ha hagut un sí contundent. A Vigo tot ha estat molt polèmic perquè es va resoldre a mà alçada i és un sistema que no s'hauria d'haver emprat, per alguna cosa paguem una quota als sindicats¹. Em deia un del sindicat que això no es podia fer perquè es

Última hora: Sevilla

En tancar aquesta edició, més de 20.000 treballadors del sector del metall de la província de Sevilla estan cridats a secundar entre el 22 i el 25 de maig una vaga convocada per UGT i CCOO (que no han volgut la unificació del moviment amb Galícia) per exigir la signatura d'un nou conveni col·lectiu. Més de 2.500 empreses es regeixen pel conveni provincial.

Entre les principals reivindicacions dels treballadors destaquen l'increment salarial de l'IPC real més dos punts, rehuir el nivell de temporalitat, limitar la subcontractació i millorar la prevenció de riscos laborals.

podia colar alguna persona que "no la tinguéssim censada". I jo li vaig contestar: "a no?, que a mà alçada no pot votar qualsevol que passi per aquí?". I ell em va respondre: "i tu, estàs afiliat?". "Doncs sí. Jo he estat cada dia al davant de les mobilitzacions mentre tu ets qui cada dia agafa el telèfon a l'oficina". Va haver-hi molt descontentament, sobretot entre la gent jove, perquè malgrat que la cosa ha millorat molt, no hem aconseguit tot el que demanàvem, per tant com hem lluitat.

Sobretot en termes de precarietat?

És clar. Si fa 9 anys que som eventuais, fins d'aquí a tres anys no comença el 50% d'indefinitos. Jo ja porto 9 anys i fins que tingui 12 anys treballats no puc pressionar l'empresari perquè em faci fix. I encara, és un 50% que no és tant, que en una empresa de vint només n'hi ha d'haver 10 de fixos. S'havia d'aspirar a una mica més.

Hi havia un clima propens per continuar les mobilitzacions?

Veient tota la força que hi havia, que fins i tot els veterans es van sorprendre, també després de les càrregues policials, de les quals la gent tendeix a fugir, ens vàrem unir més, i ha quedat aquest mal gust a la boca de no haver lluitat uns quants dies o una setmana més. Sobretot amb la vaga general a la qual estaven a punt d'unir-se les grans empreses com Citroën, que és el motor de la ciutat, els Comitès das Facultades -NT, Sindicat majoritari d'estudiants universitaris-, i fins i tot les Unions Agràries i el metall del Ferrol. Si això creixia també s'hi haguessin afegit, perquè saben que a nivell gallec el sector del metall és el més important i que és un dòmino, si les nostres condicions empitjoren les dels altres empitjoren i si nosaltres millorem els altres també. El nostre futur depenia de nosaltres...

El futur immediat de les mobilitzacions depèn de l'acompliment dels acords?

Tenim les paraules tant dels sindicats com de la patronal, ara falten els fets. Com que falten tres anys, tot sembla molt bonic, però jo no sóc gens optimista, perquè els empresaris això de fer venir mals de cap ho fan molt bé. De mètodes

per intentar tapar i amagar la realitat sempre en tenen. El seu problema és que només guanyen 50 milions d'euros l'any i que en volen 100. El problema no és que tu guanyis 150.000 pessetes al mes i que en vulguis 160.000.

El dimarts 9 es van viure escenes de repressió insòlites a Vigo en els darrers anys.

És clar que la policia havia d'estar fins a aquest dia frenada per algú... El divendres vàrem estar a la Citroën i no vàrem deixar entrar el torn i fins i tot es van llençar pedres i ells les van aguantar. Fins i tot ens van tenir envoltats i van deixar un corredor perquè sortíssim, perquè ens vam trobar abandonats pels companys. El dilluns ja venien amb signes de dalt per fer un cop de força, perquè es van quedar sorpresos que 20.000 obrers sortíssim al carrer. Des de la plaça Amèrica fins a Citroën era tot una marea humana. El dimarts, només d'arribar a la RENFE, ens vàrem posar les mans al cap i els que anaven davant es van encadenar les mans. La policia el primer que va fer va ser empènyer amb els escuts i a la mínima van començar a ploure cops de porra. Quan va haver-hi distància, pilotes de goma, i nosaltres a escapar-nos muntant barricades amb tot el que trobàvem. A aquelles alçades no anàvem armats. Després va haver-hi una batalla campal. Ells no van tenir cap contemplació, cap, i ells disfrutaven i nosaltres vam defensar-nos. Es veu que el dimarts a la tarda algú va voler calmar les coses quan es van reprendre les converses. Després ja no hi va tornar a haver tanta policia.

Hi ha convocada una mobilització per demanar la dimissió del subdelegat del govern.

Sí. A més de la desmesurada càrrega, va haver-hi companys que van ser maltractats en ser detinguts, a les furgonetes. Ens van tenir tota la nit incomunicats i sense menjar. Més d'un company és quedarà sense pràcticament el 90% de visió i a un altre el van atropellar sense pietat. Jo ho vaig veure: el xaval es va posar a córrer i la furgoneta, en comptes de frenar, encara va accelerar més i el cop va ser impressionant, a més de colpejar-lo amb el parabrisa, li van passar una roda per la cama.

Assemblea a la Praça del Rei

El conductor devia estar encantat. Com a mínim cal fer una manifestació per demanar la dimissió d'aquest senyor que és un titella del govern espanyol del PSOE. Tal com es cantava: "PSOE, PP, a mesma merda é".

Aquest cop de força va servir perquè la ciutadania de Vigo veiés, al contrari del que deien els mitjans de comunicació que érem unes bestioles, que de debò estem lluitant pel pa dels nostres fills i vénen aquests policies, de fora de Galiza, a fotre canya als obrers de Vigo que van aixecar la ciutat. Autèn-

La policia va carregar contra els treballadors a l'estació de Vigo

tics bàrbars que fins i tot van carregar contra nens i turistes.

¹ Nota de la redacció. La votació a Vigo es va realitzar en una plaça, amb més de 10.000 treballadors i treballadores presents. No hi va haver recompte de vots, sinó que segons l'apreciació de la taula es van definir majoria i minoria. El company exigia als sindicats llistats de cens i, en una situació així, votar amb paperetes.

Contra la deslocalització. Entrevista amb Juan Fuentes. Ficosa (CGT)

"S'ha d'enfrontar el tancament abans que buidïn l'empresa"

El grup Ficosa és una multinacional catalana del sector de l'automoció, que ha començat un procés de deslocalització cap a LA Xina, Turquia i Polònia. Primer van tancar l'empresa FICO ITM de Rubí (Barcelona) fa dos anys, fa uns mesos la planta de Sant Guim de Freixenet (Lleida) i ara intenten reduir la plantilla de Ficotriad, una planta de fabricació de palanques de canvi i cables també de Rubí. L'empresa ha plantejat el trasllat forçós de 25 treballadors a altra empresa del grup, situada en la mateixa població. Els gairebé 400 treballadors, i el seu combatiu comitè format bàsicament per joves s'han plantat abans que sigui massa tard. El 12 de maig 1.000 treballadors es van manifestar a Rubí en defensa de l'ocupació, responent a la crida de Ficotriad, a la qual es van unir altres tres empreses en crisi de la població. Immediatament després de la manifestació, l'empresa va endarrerir els trasllats un mes. Juan Antonio Fuentes es un jove treballador membre del Comitè d'Empresa, amb majoria de CGT

LI-Heu sortit al carrer per un trasllat, abans que hi hagi acomiadaments.

Juan Antonio Fuentes- El que està fent la direcció és agafar màquines d'aquí i dur-les a Turquia, perquè els surt més barat: si aquí cobrem mil euros, allà ho fan per cent i a més treballen nou o deu hores i sense normes de salut laboral. Ara ens diuen que no hi ha feina i que sobren 25 treballadors. Ja ens olorem que

el que l'empresa vol és anar tancant, deslocalitzant a poc a poc. Hem de moure'ns ara: no podem esperar que l'empresa ho hagi buidat tot, perquè llavors ja no et queda res. Cal lluitar quan encara hi ets a temps. Ara l'empresa pensa: "si els treballadors per un trasllat es defensen així, si els presento un ERE em duen a Brussel·les". Però si avui et diuen 25 trasllats i no lluites, el mes següent 25 més i ho acceptes... la propera son 20 dies per any i "si te he visto no me acuerdo".

Tota la plantilla ha respost pels 25 companys afectats.

Tenim claríssim que cal seguir lluitant, i el més important és que la gent ens dóna suport. Si no hi ha lluita, no hi ha res a pelar. El que no pot ser és dir "si a mi no m'afecta, no vaig a la manifestació". Avui no t'ha tocat, però demà pots ser tu. Els companys ho veuen molt clar: aquí cal lluitar per tots. És com la pèssima reforma laboral que han fet: per exemple, a mi això dels 33 dies no em perjudica, però si m'acomieden i he de buscar un altre treball, llavors m'afectarà. Per això has de seguir lluitant, encara que estiguis fix, encara que pensis "jo tinc aquí els meus 45 dies". La gent ha de mirar el que pot defensar i sobretot informar-se.

Com trebal·leu des del Comitè?

Quan t'informes, els empresaris no poden manipular-te perquè coneixes els teus drets. Nosaltres duem sis mesos en el comitè. Hem fet cursos de cronometratge de línies, de salut laboral, de nòmines... Som gent jove, amb iniciativa i ganes de millorar el nostre lloc de treball. Ara estem en la CGT perquè defensa als treballadors i sempre ens han donat suport.

És un altre sindicalisme.

Des que ha entrat la gent jove, els treballadors senten que tenen un comitè que els dóna suport, se senten més protegits. Saben que si vas a denunciar, tindràs al comitè darrere defensant-te. Això fa que fem més pinya. Tot s'explica: cada pas que fem va a l'assemblea. Un altre avantatge que tenim és que som tots fixos (perquè hem absorbit companys d'altres plantes que han tancat) i això fa que hagi menys por. En una altra fàbrica del grup a Lleida, que van tancar fa uns mesos havia 80 fixos i 180 d'ETT. Tenim ara mateix denuncies perquè l'empresa vol imposar el torn rotatiu als mecànics, perquè ens han pres diners de la qualitat, pel trasllat de maquinària,... tot això cal continuar defensant-lo. Cal ser la "mosca collonera". Si no lluites no fas res. No pots relaxar-te: els guants i els equips de protecció els vam treure a força de pressió. Fins i tot la sala del comitè, que han de proporcionar-nos-la per llei, vam haver d'aconseguir-la denunciant.

Denuncieu pressions perquè els treballadors demanin la baixa voluntària.

Hi ha hagut entre 10 i 15 "baixes voluntàries" en l'últim any, com a mínim. La gent està pressionada. Quan jo vaig entrar es treballava a gust, però ara t'apreten: més, més producció. Hi ha gent que està guanyant 900 euros i s'atipa perquè no aguanta.

Més productivitat i pèrdua de llocs de treball?

Ara volen que signem un conveni de primes perquè treballem a 133% cada dia (el ritme normal és treballar a 100). Què passa? Que si treballem tots a 133, enlloc de necessitar quatre treballadors, l'empresa només en necessitarà tres. Encara sobraria més gent. L'empresa pretén dividir als treballadors amb primes de productivitat, ja que arribar a 133 no està a l'abast de totes les línies. Que tu diguis "a aquest li donen això i a mi no". Els treballadors joves són els primers a ser traslladats. També utilitzen la doble escala salarial (que també denunciem davant el Tribunal Superior de Catalunya que va resoldre que no era il·legal): dues persones, pel mateix treball, amb la mateixa categoria, no guanyen el mateix.

Vau anar a demanar la solidaritat de companys d'altres empreses en crisi.

Sabiem que hi havia empreses que tenien problemes, perquè un tenia al pare treballant-hi, l'altre a un germà. Vam anar a explicar-los que teníem la manifestació i els vam oferir que se sumessin per a donar a conèixer la seva situació. Vam anar a Dupont, Europhil i Cosmohogar. Ells van fer les seves pancartes i es van moure. Hi havia avis que ens deien que feia 25 anys que no veien una mobilització així a Rubí. Quan vam arribar a l'Ajuntament també els seus comitès van pujar a la reunió amb l'alcalde. Dupont no va venir perquè acabaven de signar un acord, que els pagaven no sé quants dies per any. Jo crec que aquests acords són pa per a avui i fam per a demà. El que cal defensar és el lloc de treball.

Ens repeteixen cada dia amb que les deslocalitzacions són inevitables. Com ho veus?

Arribarà un moment que el govern no voldrà assumir tant d'atur, amb tants tancaments. El govern pot fer coses, com els impostos especials per a la importació de peces. A França, un jutge li va dir a una empresa que havia de pagar més de cent dies per any als treballadors: no li sortia a compte i no va tancar. En el fons tot és polític i social. Cal sortir al carrer perquè el Govern espavili... que s'aixequin de la butaca. Se suposa que són d'esquerres i haurien de defensar els treballadors.

18/05/06

Volkswagen Navarra

No cedir al xantatge

A VW-NA el procés de negociació continua bloquejat per la Direcció de la fàbrica que -protegida per l'alemanya i pel molt dretà Govern de Navarra- es nega a reobrir la Mesa Negociadora, centrant totes les seves forces en la difusió d'amenaques i xantatges de tot tipus amb els quals pretén generar alarma social a Navarra com a forma de pressió als treballadors per fer girar a favor seu el resultat final d'aquest procés.

Sembla que les detencions de treballadors s'han acabat i ara estem a l'espera de rebre les conseqüències i preparant-nos per respondre, ja que no acceptarem multes administratives, processos judicials, ni res que supo-

si una altra campanya de culpabilització i criminalització dels treballadors.

La campanya d'acomiadaments dels treballadors malalts en aplicació de l'article 52.d de l'Estatut dels Treballadors continua i ja són 16 els treballadors afectats (acomiadats). Des de CGT estem intentant conscienciar la plantilla i la resta de sindicats que la readmissió dels companys acomiadats i el pacte de no utilització d'aquesta "legalitat" per part de l'empresa, ha de ser una premissa prèvia i d'obligat compliment per qualsevol acord de conveni. No pot haver-hi conveni amb acomiadats. En principi, sembla que aquest missatge

ha quallat entre els nostres companys d'unitat sindical i en els treballadors, i aquest aspecte del nostre particular procés "de negociació" s'ha convertit en el punt central del debat i de les accions sindicals d'aquests dies. A més, el Comitè d'Empresa ha entès que s'han d'intensificar les accions contra la política feixista que practica VW per tallar-la tan aviat com es pugui -amb independència del desenvolupament de la negociació del conveni- i ha aprovat posar un preu en producció a cada carta d'acomiadament que es rebi.

Així, el proper dimecres 17 es parará una hora a cada taller i torn de producció a compte dels dos acomiadaments rebuts el divendres 12. Aquestes aturades acompanyaran les de dues hores per torn de producció per fer assemblees generals el dimarts 16 al matí i les aturades de dues hores per torn del dijous 18 per fer una manifestació pels carrers del Polígon de Landaben a partir de les 12:15 hores.

Pel dissabte 20 s'ha convocat una gran manifestació que travessarà Pamplona/Iruña contra la deslocalització i les amenaces de les multinacionals, en defensa de la planta de VW-NA, i per una política industrial per a Navarra. Aquesta manifestació, a la qual està convocada tota la classe treballadora de Navarra, compta amb el suport de les tres organitzacions que conformem l'actual unitat sindical per la negociació del pròxim conveni de l'empresa (CCOO, LAB i CGT) i altres organitzacions sindicals sense representació a la fàbrica com ELA i ESK. A més s'hi sumen totes les organitzacions polítiques d'esquerra de Navarra.

Carlos Couso
CGT-VW Landaben

Cicle de reformes estatutàries

Canvis per què res

El proper 18 de juny es vota la reforma de l'Estatut de Catalunya però sobre taula no està només el text que va sortir de l'acord de la Moncloa entre Zapatero i Mas, es juga l'actualització i el nou encaix de l'Espanya de les autonomies.

Canviar-ho tot per què res no canviï

Com hem escrit en altres articles, els actuals processos de reforma dels estatuts tenen el seu origen a les conseqüències de la política de recentralització ferotge del darrer govern del PP que va provocar l'esclat d'una crisi entre els sectors de la burgesia perifèrica (basca i catalana) amb la central. Les burgesies basca i catalana exigiren garanties de no agressió i cercaren la via de les reformes estatutàries per obtenir-les. S'avançà la basca amb el Pla Ibarretxe, més tard la catalana. Certament el poble basc i català havien donat sobrades mostres de rebuig de la política centralista d'Aznar i Cia., però les reformes no neixen del sentiment popular: d'aquí els problemes per fer-les sentir seves de cara a un referèndum.

Obrir la porta a la reforma dels texts estatutaris era obrir la caixa de Pandora: se sap com es comença, però no com s'acaba. El Govern de Zapatero es va veure obligat a acceptar el repte, a més la situació de l'esquerra abertzale permetia la possibilitat d'acabar amb ETA tot integrant el sector radical basc dins les institucions monàrquiques. El PSOE havia de construir un nou equilibri autonòmic amb molt soroll per què res de fons canviés. Es tracta de repintar amb una nova capa de vernís el vell cos centralista de l'Estat.

Es tracta de reformes que configuren un tot entramat, una cadena de canvis que es succeeixen per assegurar el "café para todos" que popularitzà el Duc de Suarez, on quedin novament diluïdes i ofegades les ànsies de sobirania de

les nacions en el marc regional i autonòmic. La qüestió nacional ha estat una assignatura pendent per a la consolidació de la Monarquia i un factor d'instabilitat permanent que ara es disposen a tancar.

Una cadena de canvis

Els pilars sobre els quals el PSOE vol assentar la reforma són Catalunya i Andalusia. Si la Reforma estatutària passa a Catalunya (acceptant que no és una nació i no té dret a decidir) i es consolida a

ment" Pla, secretari general dels socialistes valencians, de cop i volta i sota la pressió de la Moncloa signava totes les demandes del PP i en particular la del reconeixement de la "llengua valenciana", que era una provocació i a la vegada una amenaça sobre el procés de reforma estatutari català. Pla seria molt qüestionat pels futurs socis d'un govern alternatiu al PP i per la pròpia base del partit que veia com amb la seva actitud s'allunyava les possibilitats de der-

Andalusia amb texts similars, el paquet de reformes està assegurat. Aleshores quedaria el plat fort: Euskadi, però una vegada més, amb un Euskadi aïllat per l'acord majoritari de la resta, seria qüestió de temps i de doblegar la voluntat d'autodeterminació expressada per la majoria de partits bascos. ZP exigia subordinació completa al seu pla en el si del seu propi partit.

Amb aquest pla tot començà el País Valencià amb l'acord PP-PSPV (veure LI 69) on "incomprensible-

rotar al PP a les properes autonòmiques.

Escollat el missatge, el propi Parlament de Catalunya avença un munt de retalls al text inicial per ajustar-los a les demandes centrals. Però aquestes retallades no eren ni de bon tros suficients per satisfer el pla ZP. Com explica Guerra, el text que surt de les Corts fa irreconeixible el ja limitat text que va aprovar el setembre del Parlament català. En aquest procés queda molt malmesa i sacrificada

no canviï

la segona víctima socialista: Maragall. La figura del president català a Madrid en res es pot comparar a la imatge solemne d'Ibarretxe presentant el seu Pla davant les Corts. El pacte entre ZP i Mas no deixa espai pel tripartit català ni cap protagonisme pel seu president, que apareixen com a compar-sa dels dos actors principals. ERC demana un gest encara que sigui (com el traspàs de la gesió de ports i aeroports) per a justificar un sí, però Guerra amb ZP i Rubalcaba són inflexibles i no cedeixen el més mínim espai a ERC per afegir-se al consens. De fet ZP aprofita la conjuntura per canviar de suport parlamentari i evitar el vot d'ERC que li comporta malestar dins el seu propi partit. Així la crisi del tripartit s'accentua volgudament des del PSOE.

Zapatero segueix sacrificant líders del partit i toca el torn a Bono, per facilitar les coses amb catalans i bascos, mentre que tanquen Rodríguez Ibarra sota set claus. Però és Guerra -president de la comissió constitucional- qui no calla expressant el sentiment anti-nacionista d'un ampli sector del PSOE i provoca una nova confrontació.

Però al final el debat surt al carrer

Mentre els pactes i compromisos es mouen en palaus tot és possible, però la provocadora campanya del PP contra Catalunya fa que al final la gent surti al carrer. Els 700.000 catalans i catalanes que es manifesten el 18 de febrer sota el lema "som una nació i tenim dret a decidir", que ERC havia estat frenant i retardant, polaritzen la situació i fan inviàbles els equilibris que la pròpia ERC està fent per mantenir-se dins la negociació i el Govern català. La man-

ifestació del 18 de febrer és la irrupció del poble de Catalunya que s'ha anat mirant amb escepticisme el procés de reforma estatutària. Hi ha un abans i un després d'aquesta manifestació.

Que la confrontació es faci essencialment contra el PP -sense excloure-hi alguns sectors del PSOE- no vol dir que es situï a favor del nou Estatut. Al contrari el rebuig al PP i a les declaracions de sectors claus de la magistratura i l'exèrcit, posen en qüestió l'encaix estatutari. La reacció de les bases d'ERC que impossibiliten els compromisos que la direcció del partit havien pres amb Maragall en el sentit que no farien campanya pel no, cal veure-la com un reflex de la pressió d'aquest moviment popular.

En aquesta situació, poc previsible fa uns mesos, s'emmarca la crisi de govern tripartit i el referèndum de juny. Però el resultat és qüestió vital no només per Margall i el PSC, sino també pel govern ZP doncs es juga el pla global de reformes. Amb un no s'obriria una crisi institucional de incertes conseqüències. Com va passar amb el no francès a la constitució europea, aquest text va quedar arraconat.

Quin sentit tindria seguir amb els processos de reforma estatutària, quan justament s'han començat a demanda de les burgesies basca i catalana? El no català col·locaria Catalunya al costat del País Basc sense resoldre el seu encaix dins l'Estat monàrquic i reobriria la qüestió nacional i el debat sobre el dret d'autodeterminació dels pobles. És per tot això que el Govern i el PSOE es jugaran a fons per intentar assegurar el sí al referèndum.

Un NO al referèndum obre moltes portes

La campanya del sí és, com a tots els referèndums, una campanya de por, una amenaça a qui gosi votar no. Fa 28 anys se'ns advertia que si no votàvem sí a la constitució i acceptàvem la monarquia ens cauria a sobre un nou cop d'Estat. Sempre ens amenacen amb el caos, amb l'immobilisme, amb el "que ve la dreta". Però ja n'hi ha prou!

Fa pocs mesos també ens amenaçaven amb el caos si votàvem no a la constitució europea. Per sort els treballadors i joves francesos ho van fer i el text de la burgesia europea per consolidar el poder de les multinacionals va embarrancar. No ha arribat el caos a Europa com ens asseguraven. Però els beneficis del no francès s'han deixat sentir. Els treballadors i joves pocs mesos després han aturat el projecte de CPE amb mobilitzacions històriques. El No ha tingut uns efectes dinamitzadors inqüestionables.

Diuen que el no ens deixa ancorats a l'estatut del 79, just a l'inrevés. El sí ens vol vendre com a nou, el text maquillat del 79 i lligar-nos a ell per "no menys de 25 anys". El No, no ens deixa a l'Estatut del 79, sinó constata el seu fracàs. El no és la reafirmació en veu alta de l'exigència de la manifestació del 18 de febrer, en la qual 700.000 catalans i catalanes van sortir a dir: "som una nació i tenim dret a decidir" i deixa si més no la porta oberta per seguir-ho reivindicant. El no qüestiona directament la Constitució, l'Espanya de les autonomies i el "café para todos".

El sí tanca en fals el sentiment de mobilització defensiu dels catalans i catalanes contra l'ofensiva centralista brutal que impulsà Aznar i deixa el poble lligat de mans fins que arribi la propera. El no és una crida a la rebel·lió contra el centralisme, contra el poder de l'Estat que està al servei dels de sempre.

El sí és imprescindible per aïllar el poble basc i l'exigència majoritària com a nació de decidir el seu futur com afirmen tots els partits bascos amb les excepcions de PP i PSOE. El no trenca l'aïllament d'Euskadi i per primera vegada des del 79 posa al costat Catalunya i Euskadi per permetre una acció conjunta davant l'estat monàrquic.

El sí és la confirmació que les lleis catalanes han de seguir inexorablement lligades als interessos patronals. El no es el rebuig d'un estatut que gira l'esquena als problemes i reivindicacions dels treballadors i treballadores, del joves. El no -com a França- és una crida i obra la porta a la mobilització social.

La crisi catalana

De l'oasi al fangar

El panorama polític de l'any passat, que la premsa burgesa anomenava "l'oasi català", ha esdevingut un xipolleig en què cada partit culpa l'altre de la crisi. En un escenari de contínues remodelacions del govern de la Generalitat per assegurar el triomf al referèndum -oficialment assegurar el desplegament de l'Estatut un cop aprovat- les acusacions creuades entre PSC, ERC, CiU i IC-EUiA són l'expressió de les operacions partidàries per treure'n profit electoral, però eviten esmentar la causa de fons: la pressió des de l'Estat central sobre les reivindicacions de Catalunya, que posa en evidència la incompatibilitat de la Constitució borbònica amb els drets nacionals dels pobles.

Aquesta és la realitat: l'Estatut de Catalunya que se sotmetrà a referèndum el 18 de juny és el final d'un text, ja redactat segons els estrets límits de la legalitat vigent i consensuat al Parlament autonòmic català l'any passat, que posteriorment ha estat "passat per la pedra", segons les aclaridores paraules d'Alfonso Guerra president de la Comissió parlamentària, després de la mutilació pactada entre Mas i ZP a Madrid. El que anirà a referèndum és la "Ley Orgánica de Reforma del Estatuto de Autonomía de Cataluña" aprovada pel Congrés i pel Senat d'Espanya. La pròpia incapacitat de l'Estat genera el conflicte nacional i posa en problemes la burgesia catalana, que necessita aquest Estat per assegurar l'explotació dels treballadors.

Independentment de la baralla PP-PSOE per aconseguir o conservar el govern, aquests dos partits estatals han estat els canals d'atac a Catalunya per defensar cadascun a la seva manera l'essència de l'Estat espanyol: "la

unidad de la Patria" garantida per un Exèrcit sota comandament Reial. El problema no rau en el tarannà o les falses promeses de ZP, ni en les maniobres d'en Mas o en les campanyes de Rajoy, sinó que el règim polític de la segona restauració monàrquica no dóna més de sí. És el missatge que es trameta a Catalunya, reforçat involuntàriament pels "possibilistes" quan argumenten que a Madrid mai no es donaran millors condicions per a Catalunya que ara.

Amb la reforma estatutària, els partits de la burgesia catalana només pretenien assegurar petites concessions en el marc de "l'Espanya de les autonomies" i evitar que les masses intervinguessin abans que se'ls demanés ordenadament el vot Sí. Però el pla es va torçar el 18 de febrer quan van sortir als carrers de Barcelona centenars de milers de persones darrera les pancartes "Som una nació i tenim dret de decidir", posant en perill el nou estatut per Catalunya. Amb això no hi comptaven, només es preveïen unes negociacions en continu retrocés davant del centralisme, sense que la força de Catalunya hi intervingués. "L'oasi català" construït penosament per múltiples transaccions consensuats i pactes de silenci, a costa del dret

d'informació i de les aspiracions populars, se n'anà en orris.

Ara els partits parlamentaris catalans s'han llançat a una cursa per evitar que el poble de Catalunya s'adoni d'aquesta realitat i, sobretot, pugui tornar a mobilitzar-se. Els partidaris del Sí en el referèndum (PSC-PSOE, CiU i IC-EUiA) han preparat una campanya unitària de divulgació del text estatutari, amagant el que ells mateixos havien aprovat, defensant el dret d'ingerència de l'Estat espanyol i utilitzant el NO del PP per provocar el vot invers. Particularment el PSC centrarà la campanya en la seva "acció de govern" (deslocalitzacions, privatitzacions?!), IC-EUiA en identificar legalitat amb democràcia (Llei de Partits, Monarquia?) i CiU en presentar-se com a alternativa de govern raonable i estable (per a la burgesia).

ERC que fa unes setmanes donava per tancat el tema, acceptant els fets i considerant el referèndum un tràmit que s'havia de superar amb una campanya de "perfil baix" que no posés en perill l'estada en el tripartit, no ha pogut sostreure's de la polarització actual de la situació política catalana que li ha entrat a través del posicionament pel NO de les seves

bases. Però fug de la repetició del 18-F, com hem pogut comprovar en les diverses plataformes a Barcelona davant de les propostes de manifestació per Sant Jordi o per la devolució del castell de Montjuïc, com a partit temorós (petit-burgès) que és. El PP farà una campanya de confusió (Per Catalunya, ja recollides les signatures en contra!) a favor d'Espanya, disfressada amb la igualtat de tots i la continuïtat de l'Estatut vigent.

En resum, a la campanya del referèndum de l'Estatut, el Sí dirà que és més, ERC dirà que és poc i el PP que és massa. Pot semblar el problema de l'ampolla a mitges, però per sobre de la lletra menuda dels articulats estatutaris hi ha les grans qüestions polítiques: Som o no som una nació? Catalunya té dret de decidir o és l'Estat espanyol que el té? És democràcia que la màxima institució política sigui intocable i fos decidida per Franco? Els treballadors tenen dret de viure dignament del seu treball o els negocis són primer i ens hi hem de sacrificar?...

En la votació del 18 de juny, el que hi ha en joc no és només Catalunya, sinó si es tanca el "problema català" per passar a estabilitzar el basc i així consolidar el règim actual, o a l'inrevés, si s'obre un procés de reivindicació del dret d'Autodeterminació, que evidentment no es limita al de Catalunya. Aconseguir aquest dret, que no rau en una qüestió legal ni de consensos sinó en una força que s'oposa a una altra, suposa enfrontar-se, conjuntament amb la resta de pobles de l'estat espanyol, al règim monàrquic que empara el conglomerat d'interessos de la burgesia.

La transcendència del moment pot incrementar la participació. La derrota del Sí a la submissió suposaria un pas endavant en la lluita de classes, com ho ha estat a França la de la Constitució europea. El repte del NO d'esquerres i nacional és unir la lluita pels drets nacionals de Catalunya, la lluita contra l'ofensiva neoliberal, tant de la burgesia catalana com de la central, i la lluita contra el règim polític en un mateix combat.

16/5/6
Jaume Quinto

Privatitzar o nacionalitzar Zapatero defensa el capital de Repsol

A Bolívia, en el referèndum vinculant del 18 de juliol de 2004, el 92,2% dels vots vàlids van respondre que sí a la pregunta: "Està vostè d'acord amb la recuperació de tots els hidrocarburs a la boca del pou per a l'Estat bolivià?" És l'últim recurs natural important amb què compta el país, amb la majoria de la població sumida en la misèria. És per això que el poble bolivià va aconseguir abatre dos governs, i aquesta va ser la promesa electoral de l'Evo.

Defensem la nacionalització, sense indemnització i amb control obrer, dels recursos d'hidrocarburs de Bolívia. Que aquests recursos naturals, així com la seva industrialització i comercialització, passin a mans dels treballadors i del poble bolivià.

No són els "interessos del poble de l'estat espanyol" els que hi ha en joc a Bolívia, com volen fer-nos creure el govern Zapatero i la burgesia. Hi ha en joc els interessos de REPSOL i dels seus accionistes majoritaris. REPSOL a Bolívia actua com a multinacional i associada a les multinacionals, per explotar el poble bolivià.

REPSOL està acusada actualment de contraban d'hidrocarburs, per no els pagar impostos a l'Estat bolivià. També està acusada d'inscriure a la Borsa de Nova York reserves que pertanyen a l'Estat bolivià com si fossin de REPSOL.

L'ús dels recursos naturals d'un país és un dret inalienable de qualsevol poble. Nosaltres lluitem perquè el poble espanyol tingui aquest dret, i no podem deixar de defensar aquest mateix dret per al poble bolivià.

Exigim al Govern Zapatero el suport a la nacionalització dels hidrocarburs a Bolívia, i que cessin les amenaces econòmiques i militars proferides pel ministre d'exterior, Moratinos, i el Responsable de la Política Exterior i de Seguretat de la Unió Europea, Javier Solana,

afiliat al PSOE. Per amenaces consumades ja vam tenir l'Aznar, que va reconèixer immediatament -juntament amb el govern Bush- l'efímer govern colpista a Veneçuela.

Exigim al govern de l'estat espanyol, als governs autonòmics i municipals i als sindicats majoritaris que parin de privatitzar el que és patrimoni comú a favor de grups empresarials, i que es nacionalitzin amb control obrer les empreses que amenacen de deslocalitzar, l'habitatge, els grans mitjans de producció i el sistema financer.

En el moment de tancar aquest article, el govern de Bolívia ha comunicat a les entitats financeres BBVA i Zurich, que gestionen els fons de pensions dels treballadors de les petrolieres Andina (Repsol YPF), Transredes (Shell) i Chaco (BP

Amoco), que han de lliurar les accions que componen aquests fons al govern bolivià. El valor de les accions d'Andina, Trasredes i Chaco és d'uns 700 milions de dòlars. Originalment les gestionaven les Administradores de Fons de Pensions (AFP), però el 1997 van ser privatitzades, i la gestió va quedar a càrrec del BBVA (1997) i de Zurich Financial Service (2001). (Recordem que CCOO i UGT participen en una gestora de plans de pensions amb el BBVA).

El Govern d'Evo Morales estudia recuperar el control de la gestió dels tres principals aeroports del país, que es troben en mans d'Abertis i Aeropuertos Españoles y Navegación Aérea (AENA) des de 2005.

Victor. Barcelona

Davant la nova llei catalana

En defensa del dret a l'educació pública d'adults

Més de mil persones de les escoles d'adults públiques es van reunir el 4 de maig passat al Centre Cívic Cotxeres de Sants (Barcelona) en defensa del dret a una educació pública de persones adultes. L'acte reivindicatiu va ser convocat per la Mesa de l'educació d'adults, formada per representants del professorat de les escoles i pels sindicats CCOO, CGT i USTEC-STEs, per presentar el Manifest i la campanya que s'està portant a terme a les escoles d'adults de rebuig al document de bases per a una nova llei d'educació permanent a Catalunya elaborat per la Conselleria d'Educació de la Generalitat.

La campanya es va iniciar el mes de gener presentant una proposta crítica que es va fer arribar a la conselleria d'educació, als municipis i als partits parlamentaris rebutjant el document de bases i proposant les línies generals per a la construcció d'un model públic d'educació permanent. L'acte, que continua la feina que s'ha fet fins ara d'extensió de la proposta, va començar amb les intervencions de membres de la Mesa plantejant els objectius de la campanya, els punts bàsics del Manifest i la importància de la unitat sindical en el sector -cosa que l'ha convertit en un dels moviments més actius davant de la política privatitzadora del tripartit. També hi van participar representants dels col·lectius de professorat municipal i de mestres dels centres penitenciaris catalans que van presentar les seves reivindicacions. L'acte també va tenir un caire festiu, amb una actuació musical de cançó balcànica, i va acabar amb la veu de l'alumnat de les escoles d'adults participants.

La Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya, planteja en la seva proposta, i així es recull en el Manifest, els punts bàsics en els quals s'hauria de basar la llei d'Educació Permanent anunciada per la Conselleria d'Educació:

Acte a Barcelona el 4 de maig

- el reconeixement de l'educació d'adults com un dret, és a dir, el compromís de l'administració de posar-hi els recursos necessaris;

- un compromís clar de l'administració per potenciar la demanda i ampliar l'oferta educativa d'aquests centres;

- la integració de tots els recursos públics dins d'una xarxa pública, posant fi a la disgregació i a les diferències dins el sector públic, com ara els municipals i els de presons;

- el reconeixement per als centres d'educació d'adults i del professorat que hi treballa de l'especificitat de la seva feina, és a dir, no s'hi poden aplicar mimèticament les directrius i normatives d'aplicació dels centres de primària i secundària;

- el rebuig a tot intent de privatització del sector o de disgregar l'actual oferta educativa dels centres públics cap a entitats sense ànim de lucre.

L'acte va donar un nou impuls a la campanya i es van distribuir centenars de fulls de signatures entre els assistents amb l'objectiu que es reculli el més ampli suport a les demandes d'alumnes i professorat perquè es tinguin en compte en l'elaboració de la futura llei i poder presentar-les al Parlament de Catalunya. La recollida de signatures es fa extensiva també a organitzacions i col·lectius de l'àmbit social i polític.

Aquests dies, tot just després de la celebració de l'acte i abans de la

sortida d'ERC del govern tripartit, la Mesa de l'Educació de persones adultes en les meses de negociació específica de sindicats i administració va aprovar l'acord de millora de les condicions laborals del professorat i d'oferta educativa, que és un avenç substancial en la situació del sector i pot significar un augment qualitatiu de plantilla.

La Conselleria ha intentat al llarg de tot el procés, com l'anterior govern de CiU, fer desaparèixer la Mesa dividint el col·lectiu per la via de les juntes de directors o bé pactant amb les cúpules sindicals, però el moviment ja va respondre el curs passat amb un pla de mobilitzacions. En la negociació ha estat la intervenció de la Mesa, i no pas de les direccions sindicals, la que ha fet de l'acord un avenç significatiu en les reivindicacions del col·lectiu, malgrat que queden punts per resoldre com la unificació dels dos cossos de professorat (primària i secundària) que treballen a les escoles d'adults, la situació de greuge dels mestres i de les escoles municipals... La força que té la Mesa ara es veu ampliada unificant les lluites dels mestres municipals i de presons per reivindicar una sola xarxa pública, la igualtat en les condicions laborals i una ampliació substancial de recursos.

Miquel. CCOO. Girona

Universitat: procés de Bolonya

Un nou engany del capitalisme

L'any 1999, després que organitzacions com el Banc Mundial advertissin de la importància de la liberalització del sector educatiu, diferents ministres dels estats més poderosos d'Europa es reuniren per engegar el Procés de Bolonya. Segons els precursors de la Reforma, aquesta ha de servir per recuperar el prestigi de les universitats europees enfront de les nordamericanes o xineses. Ara bé, darrera d'aquesta façana tan bonica trobem una veritable transformació del model universitari cap a l'elitització i la privatització.

D'una banda, s'instaura un model de graus (antigues carreres) molt genèriques (idiomes, informàtica,...) que serveixen per aprofundir en la precarietat ja que únicament tenen la funció de posar-te al mercat labo-

ral de tal manera que et puguin fer desenvolupar qualsevol tasca. En canvi si algú vol ser enginyer, metge o fins i tot professor haurà de fer un postgrau que costarà com a mínim un 50% més que les carreres actuals i que moltes vegades tindrà requisits clientelistes i ideològics. A més, la manca de recursos públics lligada al gran canvi de model provoca que les empreses privades s'apoderin de la universitat pública i d'aquesta manera dissenyin continguts, postgraus o fins i tot hi hagi càtedres amb el seu nom (Endesa a Madrid).

Davant de tot això, els universitaris a través de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP), han organitzat accions durant aquest curs. Les últimes van ser els dies 10 i 11

de maig durant els quals es van realitzar accions descentralitzades a cada Universitat, una tancada a la UB de plaça Universitat i una concentració de protesta davant del DURSI (Departament d'Universitats Recerca i Soietat de la Informació). Unes 500 persones van passar pels diferents actes i es va constatar que tot i que el col·lectiu estudiantil està en un moment de desmobilització, la gent poc a poc va descobrint els perills de Bolonya. Finalment, un altre fet a destacar és que tant aquesta jornada d'accions com la que hi haurà el proper 17 de novembre són de caràcter europeu i busquen una resposta conjunta a la liberalització constant del sector educatiu.

Lluc. UPF

Junts el Primer de Maig

A les manifestacions (Girona, amb el corrent d'Opinió)

... i després d'asado argentí.

Neix una nova direcció

La primera setmana de maig es va fundar una nova organització per als lluitadors brasilers. Després que Lula i el PT arribessin al govern i comencessin a aplicar les reformes que han pres drets als treballadors com la caixa de jubilació, han generat superàvit fiscal a costa de retallar les despeses socials per pagar el deute extern, i d'enviar tropes militars a Haití a petició de Bush, han obert una reforma sindical i laboral que només afavoreix els capitalistes. L'avantguarda, inicialment, va fer un procés d'experiència amb aquest govern. Davant de la situació, un grup significatiu de sindicats i organitzacions van començar a trencar amb la CUT. La Central Única dels Treballadors -CUT- avui està al servei de les polítiques de Lula i el PT i s'ha transformat en el principal fre a les lluites dels treballadors. L'últim round d'aquesta batalla ha estat la fundació de la CONLUTAS - Coordinadora Nacional de Lluites. Us presentem un informe del Congrés Nacional dels Treballadors (CONAT) que va fundar la CONLUTAS i algunes opinions de companys que van ser-hi.

1.770.000 treballadors

El Congrés va reunir 3.500 persones. Van participar-hi 2.729 delegats en representació de 1.770.000 treballadors

La Comissió d'Organització va informar de les xifres oficials del 1er Congrés Nacional de Treballadors, que confirmen la victòria i l'encert d'aquest esdeveniment. En total van ser-hi presents 529 delegacions de tot el país. D'aquestes 52 venien de la regió Nord; 113 del Nord-oest; 32 del Centre-Oest; 236 del Sud-est i 96 de la regió Sud.

Els delegats triats en les assemblees de base eren 3.542 i en van comparèixer al congrés 2.729. Els observadors presents eren 235 i els convidats 208. En total al Congrés van haver-hi 3.550 persones.

Un milió set-cents setanta mil treballadors, estudiants i participants en els moviments socials de base hi estaven representats. El nombre d'assistents encara era més gran, perquè les dades que es van presentar no incloïen les delegacions estrangeres, que venien de Bolívia, França, EUA, Rússia, Costa Rica, Argentina i Paraguai entre d'altres.

Per decisió d'una amplíssima majoria, el 1er Congrés Nacional de Treballadors va votar la fundació d'una nova organització, així es va crear la Conlutas. El clima entre els delegats i participants era de molta emoció. S'abraçaven i cantaven: a Conlutas é para a ação, está surgindo uma nova direção! ("la Conlutas és per a l'acció, està sorgint una nova direcció").

La Central Única dels Treballadors ha acomplert el seu paper en la història. Però des de que va començar a participar en el govern Lula, s'ha convertit en còmplice dels atacs als treballadors, ha impedit les lluites, i ha deixat orfes milers de treballadors. Ara la classe treballadora a Brasil ja no està abandonada: ha nascut un nou referent, veritablement combatiu i classista. "Aquesta és tal vegada la decisió més important que la classe treballadora ha pres en les últimes dècades", va dir Luís Carlos Prates, el Mancha, del Sindicat de Metal·lúrgics de São José dos Campos, defensant la proposta de fundació de l'organització. Hi va haver intervencions contra la fundació de CONLUTAS, de sectors que també es van manifestar contra la ruptura amb la CUT.

Argumentaven que "hem de posar la CUT al servei de la revolució proletària", com va dir Ana Raquel, del Corrent Proletari de l'Educació. En la seva intervenció va fer

un crida a la CONLUTAS perquè es replantegi la posició de ruptura amb la CUT.

El plenari sobirà va decidir avançar en la lluita per la construcció de l'organització. Els participants van aixecar les targetes de votació i van llançar els paperets a l'aire. Fins després de deu minuts de celebració no es va poder reprendre el debat per discutir el caràcter de la nova organització.

En el debat sobre qui ha de formar part de l'organització va haver-hi sis propostes: a) definir la Conlutas com a una fracció revolucionària de la CUT; b) constituir una nova organització amb un caràcter més ampli, incorporant-hi els moviments socials, els sectors no organitzats de la classe, treballadors i les organitzacions del moviment estudiantil; c) definir la Conlutas com a central de treballadors; d) crear la COCEP (Central Obrera Camperola, Estudiantil i Popular); e) definir-la com a central del tipus soviètic; f) definir Conlutas com a central sindical.

Una majoria àmplia es va decantar per la segona proposta. Ara, en una decisió històrica, a més dels treballadors que tenen on organitzar-se, poden participar en la nova organització els moviments dels sense terra, estudiants, moviments socials i sectors no organitzats de la classe treballadora.

Pel que fa a la direcció, es van ser defensar dues propostes. Alguns companys van defensar que aquest congrés hauria de triar una direcció respectant la proporcionalitat en la votació. Però la proposta que va guanyar va ser que la CONLUTAS,

en aquest moment, havia d'aprovar una coordinació nacional amb representants de cadascuna de les organitzacions que la componen. Es va entendre que aquesta és l'única proposta que garanteix una representació real de les minories dins de la CONLUTAS.

Elaborat per CIRANDA del CONAT, traduït per Betty Bellavia

James Petras: "Cal un pla de lluites per conquerir la classe obrera"

James Petras va ser el primer ponent del debat "Conjuntura Nacional i Internacional: desafiaments per l'Organització dels Treballadors", que es va celebrar el primer dia del Congrés.

Petras va fer referència a la fallida de les eleccions com a forma per canviar la vida dels treballadors en el món i als desafiaments de la reorganització, que passa pels sectors no sindicalitzats, aturats, dels moviments socials i culturals. Deia que "un gran desafiament de la CONLUTAS és organitzar els milions de no-organitzats. Els marginats estan en l'avantguarda de les lluites arreu del món. A l'Argentina els piqueteros, a França i als EUA els immigrants" A més va afirmar que aquests sectors, al Brasil, pateixen grans atacs del govern Lula. Petras va posar com a exemple els treballadors sense-terra, que no han vist la reforma agrària en aquest govern del PT, i els treballadors de les petites empreses i dels consumidors en general. "Tenim una gran oportunitat per defensar els consumidors que paguen impostos i una gran massa obrera de les petites empreses. El que Lula està fent és eliminar tota la protecció dels obrers que treballen a les empreses petites. Hem de construir formes organitzatives als barris populars, als clubs culturals, hem d'entrar als llocs on viuen els milers de pobres no organitzats".

Petras també va analitzar el paper del CONAT (Congrés Nacional de Treballadors) i de la CONLUTAS, "el més important d'aquest congrés, no són els debats ideològics, sinó fer un pla de lluites creant un programa concret que avanci en

funció de la lluita social". Per ell aquest és el desafiament que està plantejat. "CONLUTAS pot complir una gran missió. La d'organitzar els no-organitzats". I va concloure que "per a això cal un pla de lluites per conquerir la classe obrera, per després conquerir el poder".

Valerio Arcary i les quatre lliçons més recents de la Història

Militant del PSTU i autor del llibre 'Els costats perillosos de la Història', va dividir la seva exposició en quatre punts, que va anomenar "grans lliçons d'aquests cinc primers anys del segle XXI".

La primera lliçó té relació amb la farsa difosa per la burgesia, el triomf del capitalisme. "El segle va començar com si fos el segle de la victòria final del capitalisme. Tots deien que el socialisme estava sepultat. Però el capitalisme només pot existir amb una gran ofensiva reaccionària sobre els pobles i els treballadors. Aquesta ofensiva, desperta la contraofensiva de les masses i provoca les revolucions arreu del món". Com a exemple Valerio va citar l'Iraq. I va remarcar: "l'ordre del capitalisme es manté, però el cost d'aquest manteniment és cada vegada més sofrint per a la humanitat".

La segona lliçó és sobre les recents revolucions a l'Amèrica Llatina, com a l'Argentina, Bolívia i l'Equador. Referint-se als presidents que van caure per l'acció de les masses en aquests països, Per ell les masses insurrectes no van ser capaces de construir els seus organismes d'acció directa i plantejar la qüestió del pod-

er. Valerio va rebutjar sortides dins del règim del capital, presentades per governs com els d'Evo Morales i Hugo Chávez: "No hi ha possibilitat de construir solucions desenvolupades en el marc del capitalisme per la necessitat dels pobres, no hi ha manera de construir aquesta sortida, ni als Andes ni a Caracas".

Valerio es va referir a l'experiència de les masses amb la democràcia dels rics, dient que aquesta és la tercera lliçó que les masses han d'extreure. Va destacar, en particular, l'experiència dels treballadors brasilers amb la democràcia burgesa: "En els últims 20 anys, Lula, el PT i la CUT han dit als treballadors: 'accepteu els límits de l'ordre, compliu les regles del joc. Un dia guanyarem les eleccions. No hi ha necessitat de confrontacions'. La classe hi va confiar i va esperar. El 2002 Lula va guanyar les eleccions. I què van veure els treballadors? Van veure el govern Lula enviar tropes a Haití i destruir els drets que FHC no va aconseguir destruir". Valerio va voler subratllar que el PT ha heretat fins i tot la corrupció típica de la burgesia.

Per fi, Valerio va citar la quarta lliçó:

la necessitat de forjar instruments de lluita per superar el capitalisme. "Hem après que s'ha d'avançar en la reorganització dels treballadors, aquesta és l'última lliçó que hem de treure d'aquests últims anys". Per ell, la CUT, governamental, és un entrebanc per les lluites que ha de ser superat. "La CUT és com una penitenciària dels sindicats, una presó pels que volen lluitar pels seus drets".

Valerio va fer un crida als que encara tenen dubtes sobre la construcció d'una cosa nova, d'una alternativa, i que per això segueixen dins de la central governamental: "Els dirigents de l'esquerra de la CUT no poden continuar així, o assumeixen compromisos amb els treballadors, o fan honor als seus compromisos amb el govern. No hi ha terme mig. Han d'enderrocar les muralles de la CUT. Els sindicats no es van construir per defensar el Ministeri del Treball, sinó per defensar els que viuen del treball".

Cau el CPE, i...

La fermesa de la joventut en la batalla contra el CPE, ha doblegat el Govern i ha fet trontollar les burocràcies, sindicals i polítiques. Una victòria com aquesta serà determinant en la lluita de classes de tot el pròxim període. Una victòria important no només a escala francesa, sinó també a escala europea perquè, efectivament, els joves i treballadors francesos han derrotat parcialment les directives europees, les mateixes que imposen la precarietat al conjunt dels treballadors i joves d'Europa. La joventut francesa ha sabut segellar la unitat imprescindible amb la classe obrera, fins al final, fins a la retirada del Govern i del CPE. Amb la unitat entre els protagonistes centrals de la lluita de classes, l'exemple francès es converteix en una de les grans pedres a la sabata de les burocràcies sindicals, obreres i estudiantils. En primer lloc, la unitat de la joventut ha vençut els aparells de les "principals organitzacions estudiantils" (UNEF, FIDEL, UNEL), oposades al principi a tota mobilització contra la CPE. Tot seguit, havent imposat la unitat d'acció amb la classe obrera, les centrals sindicals van haver de congelar (certament, de forma transitòria) les seves temptatives de compromís amb el Govern i la patronal, així com la seva indispensable col·laboració en la gestió del capitalisme francès.

La victòria contra el Govern ha alimentat la confiança de la joventut i els treballadors en les seves pròpies forces. Aquesta batalla ha demostrat que la unitat d'acció és la força i que és l'única manera de fer retrocedir la crueltat capitalista. No obstant això, i malgrat l'alegria, la joventut i els treballadors francesos saben que, per important que sigui, és una victòria parcial que s'ha de completar amb la retirada del "cosí" de la CPE, el CNE i, més àmplia-

ganitzacions, anomenades "de la joventut i la classe obrera", treballen braç a braç amb el Govern i la patronal, "per flexibilitzar" el codi del treball. Per això, centren tots els seus esforços en fer oblidar la batalla guanyada contra la CPE i tot el que sigui susceptible de trastornar la victòria a les presidencials franceses del 2007. Tot s'hi val per infravalorar aquesta victòria i amagar una de les seves conseqüències de pes: l'agreuja-ment de la crisi política i institucional. Per això,

van posar a treballar els aparells sindicals i polítics amb la voluntat brutal de "desmobilitzar" de cara a l'1 de maig, per la por a la mobilització unitària dels treballadors i la joventut.

La por de les direccions (la majoria vinculades al PS o el PC) es troba en la base de la voluntat de circumscriure, o fins i tot d'obstruir, l'impuls nascut de la

victòria contra el CPE i, fins i tot, de salvar el Govern i les institucions capitalistes. Certament, el nou tema d'actualitat, "Clearstream" (del nom d'una institució financera, especialitzada en paradisos fiscals), que comprometria un gran nombre de rep-

resentants polítics, agreuja la crisi d'unes institucions que ja estan molt dividides. No obstant això, després de la victòria contra el CPE, arriba en el moment just per intentar encobrir el paper fonamental de la lluita de classes en la crisi política i institucional. Els objectius dels uns i dels altres, tanmateix, estan molt lluny de realitzar-se, perquè pretenen obstruir la lluita de classes supeditant-la a la victòria electoral. En efecte, durant aquests llargs mesos de mobilització contra el CPE, milers de joves han fet seva l'experiència de la lluita de classes.

Han après que, en els combats que vindran, el lloc dels estudiants, dels futurs treballadors en formació (vegeu la Carta de fundació del FSEUL) és al costat dels treballadors. Aquesta és la força de joventut, la seva capacitat per prendre amb les seves pròpies mans i implicar-se en la realitat, la que va permetre superar els obstacles de la divisió i la inacció en la qual volia sumir-la, sobretot, la UNEF. En prendre el control directe del moviment, a través d'assemblees i delegats triats democràticament, la joventut va guanyar en consciència de classe, una consciència que es manifestarà sens dubte en els combats esdevenidors. En mobilitzar-se en massa durant setmanes al costat dels treballadors fins a la retirada del CPE, i en demanar la retirada del CNE i la llei sobre "la igualtat d'oportunitats", els joves han manifestat clarament la seva voluntat de no acceptar la precarietat.

L'espectre de la victòria contra la CPE turmenta, i turmentarà permanentment, les negociacions entre les confederacions sindicals, la patronal i el Govern sobre la "flexibilització" del codi del treball. Les confederacions sindicals s'arrisquen molt si traeixen les aspiracions dels treballadors i la joventut i, si és necessari, aquests sabran posar-se en el moment oportú en marxa: però aquesta vegada, partiran d'un nivell superior de consciència i experiència, i, aquests actius, aquesta experiència, pesaran molt en els resultats dels combats del futur.

Extrets de l'editorial del número 62 de "L'Internationale", butllei del Groupe Socialiste Internationaliste, secció francesa de la Lliga internacional de treballadors- IV Internacional

ment, de tota la llei anomenada "d'igualtat d'oportunitats".

En la batalla que ve, els joves i treballadors haurien d'enfrontar-se no només al Govern i la patronal, sinó també a les seves pròpies burocràcies sindicals. Ja ara, aquestes or-

Tornen les "armes de destrucció massiva" Prou d'amenaques contra l'Iran

Els imperialistes nord-americans i europeus cada vegada apugen més el to en les seves declaracions contra l'Iran i les amenaces d'atacar militarment aquest país. L'argument és que l'Iran està desenvolupant tecnologia que li permetria fabricar, en el futur, bombes atòmiques. Escudant-se en l'ONU, l'imperialisme exigeix poder controlar el desenvolupament nuclear iranià i el govern del president Mahmoud Ahmadinejad, fins ara, s'ha negat a aquesta intromissió. En aquest sentit, el joc imperialista s'assembla a la denúncia de les famoses "armes de destrucció massiva", prèvies a la invasió de l'Iraq.

Un altre argument utilitzat per George W. Bush per justificar un possible atac han estat les declaracions del president iranià contra Israel. El 20 de març passat, Bush va dir, en un discurs a Cleveland: "L'amenaça de l'Iran és, per descomptat, el seu objectiu declarat de destruir el nostre ferm aliat Israel. Això és una seriosa amenaça a la pau mundial. Ho vaig deixar clar i ho deixaré clar altre cop, que usarem el poder militar per protegir al nostre ferm aliat, Israel".

La hipocresia imperialista

La realitat és que, fins ara, l'Iran només ha desenvolupat i comprat tecnologia per enriquir urani i generar energia nuclear (similar a la que tenen, des de fa dècades, països com el Brasil i l'Argentina), però insuficient per produir una bomba atòmica. No obstant això, per nosaltres, és totalment secundari si l'Iran ja té aquest tipus d'armes o té un pla per a fabricar-ne. La suposada intenció imperialista d'evitar la "proliferació d'armes nuclears", excusa per a un possible atac a l'Iran, és totalment hipòcrita.

Diversos països imperialistes, juntament amb Rússia i la Xina, tenen la immensa majoria de les armes atòmiques i no tenen cap intenció de desfer-se'n. A més -però no és

un tema menor- recordem que, fins ara, EUA és l'únic país que ha usat aquestes armes contra poblacions (Hiroshima i Nagasaki, el 1946, al final de la Segona Guerra Mundial).

Com a mostra d'aquesta hipocresia, al mateix temps que amenacen l'Iran, aquests països imperialistes i l'ONU fan els ulls grossos davant de les nombroses bombes atòmiques que tenen Israel o l'Índia (ara un ferm aliat dels EUA). Aquests països no van signar el Tractat de No Proliferació Nuclear i per tant, es reserven el dret d'usar aquestes armes contra un "país no nuclear". Contra qui pot usar Israel aquestes bombes si no és contra els palestins, els països àrabs o el propi Iran? És una nova mostra de la "doble moral" de l'imperialisme. La principal amenaça a la "pau mundial" no prové de l'Iran sinó dels països imperialistes i Israel!

Al mateix temps es posa en evidència el veritable rostre de l'imperialisme europeu. Lluny de la imatge "democràtica" que ens volen vendre, països com França i Alemanya, que no van estar d'acord amb la invasió a l'Iraq, ara avalen l'ocupació militar d'aquest país. I en el tema de l'Iran, el president francès Jacques Chirac es va posar al capdavant i va amenaçar amb un possible atac d'armes nuclears a aquest país. I aquests hipòcrites ens volen parlar de pau!

Les veritables raons

Les raons de fons de les amenaces imperialistes a l'Iran són molt diferents. L'Iran és un dels pocs països relativament independents de l'imperialisme que queden al món. Això és fruit de la revolució que, el 1979, va derrocar al Xa Pahlevi, agent incondicional dels EUA. Una de les conseqüències d'aquest procés va ser l'expulsió de les companyies petroleres nord-americanes, la nacionalització del petroli i la creació de l'empresa estatal monopolista NIOC. Després la revolució va ser avortada i derrotada per la jerarquia clerical xiïta, els aiatol·làs, que van instal·lar un reaccionari i repressiu règim d'ideologia religiosa.

Aquest caràcter burgès i ultra-reaccionari es mostra clarament en el fet que els ayatollahs iranians donen suport a la postura de la jerarquia xiïta iraquiana, i els partits polítics que influencien, que són les forces centrals que formen el govern d'ocupació colonial a l'Iraq. Dit d'una altra manera, col·laboren a l'Iraq amb el mateix enemic que amenaça d'atacar-los! Una ràpida i efectiva resposta a les amenaces imperialistes seria cridar els xiïtes iraquians a retirar qualsevol suport a aquest règim colonial, posant encara més contra les cordes l'ocupació imperialista. Per aquest caràcter burgès, ultra-reaccionari i repressiu, els revolucionaris rebutgem el règim dels ayatollahs i donem suport a totes les lluites del poble iranià per a enderrocar-lo i democratitzar el país.

No obstant això, és un fet que el país ha mantingut la seva relativa independència i el projecte de Bush, a partir de l'11 de setembre de 2001, és destruir els règims que, encara que corruptes i repressius, no l'obeeixen cegament. En el cas de l'Iran, és un vell compte pendent des de 1979. L'any passat, fracassat l'intent de canviar les coses per la via electoral (el candidat protegit per l'imperialisme va ser derrotat) es van endurir les amenaces. El que hi ha en joc no és una lluita entre la "democràcia" i la "repressió". Es tracta d'un atac dels països imperialistes a un país molt més feble que defensa la seva independència.

Degut al pantà polític i militar en què està ficat a l'Iraq, sembla difícil que l'imperialisme pugui tirar endavant una nova invasió a l'Iran. No obstant això, sí que és possible que intenti realitzar atacs i bombardejos aeris llampec, fins i tot, ajudat per Israel.

La posició de la LIT-CI

En aquest context, defensem el dret de l'Iran de desenvolupar la seva tecnologia nuclear i, fins i tot, de fabricar bombes atòmiques per defensar-se d'un atac imperialista o israelià. Sense dipositar cap confiança en el règim dels ayatollahs i sense donar-li cap suport polític, els revolucionaris recolzem clarament l'Iran i el seu poble en aquest enfrontament contra els EUA, els països imperialistes europeus i Israel.

*Sao Paulo, 30 d'abril de 2006
Secretariat Internacional de la LIT-CI*

San Salvador de Atenco. Mèxic

Flors i matxets

L'agressió que va sofrir el poble de San Salvador de Atenco, al municipi de Texcoco, no és la primera. Ells van encapçalat un moviment per defensar les seves terres contra la construcció d'un aeroport i van convergir en la lluita amb els obrers de la fàbrica Continental que enfrontaven la seva deslocalització. Aquesta defensa de la terra i dels seus drets com pobles originaris s'expressa des del 2002 en la pertinença al Frente de los Pueblos en Defensa de la Tierra (FPDT).

L'enfrontament actual ve perquè un reordenament urbanístic de la capçalera municipal de la vall del Texcoco pretenia acabar amb la tradició la venda de flors en parades ambulants al centre històric de la ciutat. La matinada del 3 de maig el desplegament policial esperava l'arribada dels venedors i va iniciar una brutal càrrega amb ferits i detinguts. Els camperols no van fugir sinó que es van fer forts en una casa mentre enviaven avís a San Salvador de Atenco.

Els camperols d'Atenco van envoltar la població tallant la carretera, disposats a esperar els reforços de la policia estatal i federal. Més de 400 policies amb granades de fum i armes de foc van intentar fins a quatre vegades trencar la barrera humana que amb matxets, pedres, bombes casolanes i petards resistia el seu avanç i els feia retrocedir. El preu va ser la vida d'un jove de 14 anys, diversos ferits greus -inclosos policies-, 31 integrants del FPDT detinguts, mentre els camperols retenien al seu torn a 15 policies de diferents cossos.

Al matí següent una força de 3000 policies va aconseguir entrar al poble i es declarà un virtual estat de setge amb entrades a domicilis, detencions il·legals i desaparició de camperols, tortures de detinguts, i fins i tot cinc estrangers solidaris que es trobaven el dia abans a San Salvador i havien filmat les càrregues. Dues companyes de nacionalitat espanyola van ser violades i tots ells deportats del país. Els detinguts que es té coneixement són 207 acusats de talls de rutes, delinqüència i segrest.

La Comisión Permanente por la libertad de los Presos Políticos, la Presentación con Vida de los Desaparecidos y la Cancelación de las Ordenes de aprehensión a Luchadores Sociales de La Otra

Campaña, DF-Edomex, sol·licita a tota la comunitat nacional i internacional l'enviament de cartes a les autoritats del govern de l'Estat de Mèxic i govern Federal, exigint:

- La fi de la criminalització de la lluita de San Salvador de Atenco i del moviment social.
- La immediata retirada de les diferents corporacions policials del poble de San Salvador de Atenco.
- L'alliberament immediat i incondicional dels i les detinguts (...)
- El càstig als culpables de la repressió i violència (homicidi, violacions, lesions, abús de poder, violació de domicili, difamació, desaparicions forçades, etc.) en contra d'Atenco i persones i organitzacions solidàries, per part de la Policia Federal Preventiva, la Policia Estatal i Municipal, així com del governador de l'Estat de Mèxic, Eduardo Peña Nieto, i del President de Mèxic, Vicente Fox.
- Que es garanteixi la integritat física i psicològica de les i els detinguts, així com la presentació amb vida dels desapareguts.
- Cancel·lació de les ordres de detenció d'Amèrica del Valle i contra membres del FPDT, fi de la persecució dels companys i companyes.

Enviar a:

vicente.fox.quesada@presidencia.gob.mx
rsepulveda@segob.gob.mx
correo@cndh.org.mx
gob@gem.gob.mx
secretarioparticular@texcoco.gob.mx
gemcpj@mail.edomex.gob.mx
codhem@netspace.com.mx

Amb còpia a:

presosporluchar@gmail.com

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: pretendemos la reconstrucción de la IV Internacional. LI es sección simpatizante de la Liga Internacional de los Trabajadores-Cuarta Internacional (LIT - CI).

LI